

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Կյանքի ձայնը

Լինում են ժամեր - հոգիս մըտորում
Մի անգուսպ տենչով կյանքի ժրխորից
Անձկում է թրռչե՛լ, սավառնե՛լ հեռուն,
Ա՛յն երագ-աշխարհն, ուր ազա՛տ ցավից,
Ազա՛տ հոգսերից, արթուն հրճվանքով
Սահում են օրերն անդորր ու փափկուն,
Ուր հավերժ գարունն մեղմ օրորանքով
Սըրտին բերում է երջանի՛կ մի քուն...

Բայց հուժկու մի ձայն՝ անլուռ, անմեկին.
Իմ մըտորմունքի այդ վառ ժամերին,
Համառ կրովի է կոչում իմ հոգին
Եվ ինձ ասում է. երգի՛չ, քո ձեռին
Քրնար կա՛ ազդու. երկինքը նրբան
Խաղի համար չէ՛ քեզ պարզև տված.
Վե՛հ է քո կոչումն, ծանր քո ճամփեն,
Եվ անլո՛ւյս գիշեր քո շուրջը տիրած...

Նայի՛ր, տես, ի՛նչ դառն, ի՛նչ թույն օրերի
Մըռա՛յլ պատկեր է՛ կյանքը բովանդակ.
Ամե՛ն տեղ կրսկիժ անհուն ցավերի,
Ամեն տեղ արցունք ճրնշող խաչի տակ...
Եվ չարն անպատիժ, երկաթե բազկով

Խեղդած ամեն հույս, ամեն վառ ձգտում,
Խաղում է թըշվառ ամբոխի կյանքով,
Խաղո՛ւմ մոլեգնած ու վայրա՛գ խընդում...

Չարկի՛ր քընարիդ հնչուն լարերին,
Թո՛ղ նըրանք խոսեն կյանքի ցավերից.
Լեզու տո՛ւր անգամ անխոս քարերին,
Դալուկ դենքերից վանի՛ր սև թախիժ...
Երգի՛չ դու կյանքի առաքյա՛լ գավակ.
Կյանքը հըրաշունչ երգի է կարո՛տ.
Երգի՛ր, որ լույսի կա մեծ հաղթանակ.
Որ կա՛ և կըգա՛ ոսկի՛ առավոտ...